

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μά γι' αυτές ακριβώς πρόκειται, κύριε κόμη! ψιθύρισε άγνα ο Μπερτούτσι. Θέλω από σάς... παρ' όλο που ο Βενεδέττο δολοφονήσε κατόπιν και την ίδια του τη μητέρα που τον γέννησε... θέλω από σάς, παρ' όλες τις αισχύρες του προδοσίας ως «κόμητος Σάν-Πέτρο», να... του χάρισετε τη ζωή, κύριε κόμη!

«Ανατριχιασμένοι; κι ο Μοντεχρήστος τώρα, μπρός στο μεγαλείο της ψυχής του ψυχορραγώντας εκείνου ανθρώπου, έσκυψε άπάνω στο κίτρινο πειά πρόσωπό του—και ρώτησε :

— Αυτές είναι όλες η στερνές θελήσεις σου φίλε μου ;

— Ναί! τραύλισε άφριζώντας και ξερονώντας αίμα, ο Μπερτούτσι. Ναί, κύριε κόμη! «Ω, σάς ικετεύω να μη τό σκοτώσετε, τό αγαπημένο μου εκείνο «ψυχοπαίδι»! Δέν επιθυμώ να σκοτωθώ άπ' τό... δικό σας χέρι ο θετός μου γιούς! Μοϋ τό υπόσχεσθε :

— Στή ζωή του παιδιού μου σου όρκίζομαι, ότι ο Βενεδέττο θάνε πάντα ιερός για μένα! Και τή ζωή μου άκόμ, άν άπειλήση, θά τον σεβαστώ! άπάντησε ο κόμης, μ' έπίσημη φωνή.

— Εδχαριστώ... κύριε... πεθαίνω... εδχηθήτε για τήν ψυχή μου! τραύλισε ο Μπερτούτσι.

Ο Μοντεχρήστος πνιγμένος στους λυγμούς του, άκούμπησε τά χείλη του στο μέτωπο του Μπερτούτσι...

«Ενα χαμόγελο εϋτυχίας φώτισε τότε τή σუსπασμένη μορφή του ψυχορραγούντος.

Και ξεψόχησε γαλήνια.

— Ο Θεός ν' αναπαύση τήν ψυχή σου, πιστέ μου σύντροφε! ψιθύρισε τότε ο κόμης μέ κατάνυξι. Μοϋ έσωσε τό παιδί μου, και γι' αυτό θά σεβαστώ τό δικό σου! Κοιμήσου ήσυχα τον παντοτεινό σου ύπνο!

Σηκώθηκε άργά-άργά κατόπιν, σταυροκοπήθηκε και ξεκίνησε για τήν κατασκήνωσι. Σκόπευε να δώση διαταγές για τή μεταφορά του πτώματος και για τον λιτό — αλλά σεμνό — ένταφιασμό του στις παρθένες εκείνες έρημιές.

Καθώς περνούσε δίμως πλάι άπ' τό σκοτωμένο λιοντάρι, τά βουρκωμένα άκόμη μάτια του ξεχώρισαν μία σκιά ανθρώπινη, όρθη κοντά στο τεράστιο πτώμα του θηρίου...

Και μία άρμονική, γλυκεία γυναικεία φωνή, άκούστηκε λέγοντάς του «Αραβικά:

— Τό ιερό κοράνιο λέει: «Ο λέων νίκησε τον λέοντα»!... «Ω, κι' έγώ ζητούσα τόσον καιρό τον Νικητή!... Και σήμερα τον βρήκα!

ΚΑ΄

Η ΜΕΖΔΕ...

Αυτή που ξεστόμισε τά παραπάνω άλλόκοτα λόγια, ήταν τυλιγμένη μ' ένα μακρύ μπουρνούζι, τό όποιο τής σκέπαζε ό-

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

λόκληρο τό κομμάτι. «Αν κι' ένας μαύρος πέλοπος—«φερετζές»— τής έκρυβε έντελώς τό πρόσωπο, ξεχώριζε δμως εύκολα και νένας τά δυό κατάμαυρα μάτια τής, τά όποια έλαμπαν... και καθώς άντιφέγγιζαν τό φώς του φεγγαριού...»

Ο Μοντεχρήστος είχε καρφωθή στή θέσι του, σχεδόν! άθελά του, σιωπηλός... Δέν χόρταινε να περιεργάζεται τήν ξωτική εκείνη γυναικεία σιλουέττά ή όποια—άερνη φανταστική—στεκόταν πλάι στο σκοτωμένο θηρίο...

— Ποιά είσαι, κοπέλλα μου; τή ρώτησε τέλος.

— Είμαι μία που δέν έχει οικογένεια, γιατί ή οικογένειά τής τή βασάνιζε!... Είμαι μία που δέν έχει πατρίδα, γιατί ή πατρίδα τής τήν έδιωξε!... Είμαι μία που δέν έχει φίλους, γιατί τό φίλο τής τον μοναδικό κι' αγαπημένο τον κρατόν αιχμάλωτο οι έχθροι συμπατριώτες τής!

Ο Μοντεχρήστος, στήν τελευταία φράσι τής παράξενης Βεδουίνας, σκίρτησε ζωηρά... Μία άρπνική λάμψη φώτισε τό μαυλό του... Και μέ φωνή τρεμουλιαστή, άπ' τήν έντονη συγκίνηση του, ρώτησε :

— Μήπως τυχόν λέγεσαι Μεζδέ, μικρούλα μου ;

— Ναί, λέγομαι Μεζδέ! άπάντησε εκείνη περήνα.

Και μ' ένα σταθερό κίνημα του ώραιου χεριού τής άνάρριξε τον «φερετζέ» στο κεφάλι τής, ξεσκεπάζοντας έτσι όλόκληρο τό πρόσωπό τής...

Ο Μοντεχρήστος μέ δυσκολία έπνιξε ένα μουρμουρητό έκθάμβου θαύμασιού!

Η νέα εκείνη τής έρήμου, είχε ύπεροχη και παράδοξη όμορφιά...

Θαυμάζοντάς τήν άκόμη άφώντας ο κόμης, δέν πρόσεξε ότι οι σύντροφοί του—άνησχοι άπ' τήν άπουσία του, τόση ώρα — είχαν τρέξει προς τά κεί και στεκόντουσαν ήδη πλάι του, παραξενεμένοι έπίσης...

— Μπά ή Μεζδέ! ξεφώνισε άεφανα ο Ζουάβος Κομολαίμης, ο όποιος είχε τρέξει εκεί κι' αυτός, μαζί μέ τους άλλους.

Και χαιρετώντας στρατιωτικά τον κόμητα, πρόσθεσε μέ φωνή λαχταρισμένη :

— Αυτή ή κοπέλλα είναι ή Μεζδέ, κύριε κόμη!... Έκείνη που σας έλεγα!... Ρωτήστε τήν, γιατί κάτι θά ξέρη σχετικά μέ τό που βρίσκεται ο λοχαγός μου!

Στή γνώριμη φωνή του Κο' φολαίμη, ή νέα είχε σκιρτήσει κι' είχε στραφή προς τό μέρος του. Κι' άναγνωρίζοντάς τον, χλωμάσε... Γύρισε ύστερα τό μελαχρονικότρινο θαυμασιο πρόσωπό τής προς τά βάθη τής έρήμου, έβειξε προς τά κεί μέ τό δάχτυλό τής και μέ φωνή βαθύτατα συγκινημένη ειπε :

— Ο φίλος μου, ο μικρός μου πατέρας, βρίσκεται κεί κάτω... στα ύπεγια του φρουρίου τής Ουάργκλας!... Υποφέρει!... Ή, ώστε τον!... Τόν βασανίζουν και θά τον σκοτώσουν!

Ο Μοντεχρήστος είχε χλωμάσει κι' αυτός από βαθύτατη συγκίνηση. Ήταν άνέλπιστα τυχερός μέ τό να βρεθί, άεσφνα, τόσο κοντά στον άντικειμενικό σκοπό του κινδυνόδους ταξιδιού του!

Γύρισε άπότομα τό κεφάλι του και κύτταξε τήν ομάδα των οπαδών του... Μεταξύ αυτών, όπτηχαν και πολλοί Βεδουίνοι

Σωριάστηκε σ' ένα κήθισμα κι' άκούμπησε τό κεφάλι του στα χέρια του.

της συνοδείας του...

Ποιός τόν ββαίωνα, ότι ανάμεσά τους δεν θά ὄπῃχαν και προδότες ή κατάσκοποι;

Μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του ἐπιταχτικό, ἀπομάκρυνε τότε ἀπό κεί ὄλους, ὥστε κανένας νά μή μπορή πειά ν' ἀκούη τά λόγια πού θ' ἀλλάσε μέ τήν κοπέλλα... "Ἐπειτα, πλησιάζοντάς την περισσότερῶτε, τή ρώτησε χαμηλόφωνα και ιστορικά:

— Πῶς βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ, μικρούλα μου;

— Σέ ἀναζητοῦσα! Ψιθύρισε ἐκείνη, μέ ἔκφρασι ἀλλόκοτης μουσικοπαθείας.

— Μὲ ἀναζητοῦσε; ἔκανε ὁ κόμης, πῶ ἔκθαμβος ἀκόμα. Καί μ' ἤξερες... Σοῦ εἶπε κανένας τ' ὄνομά μου;

— Ὅχι!... Μά κάτι στή ψυχῇ μου μ' ἐσπρωγνε νά βρῶ κάποιον Δυνατό!... Καί μόλις σ' ἀντίκρουσα πρῖν, ἡ ψυχῇ μου ξεφώτισε μέσα μου: «Νά, αὐτὸ ὅς εἶνε ἐκεῖνος πού ζητᾶς!... Ἀὐτὸ ὅς ὅς θά σώσῃ τὸν ἀγαπημένο σου!»

Και σὺβόταντας ἀμέσως τὸ λυγρὸ τῆς σώμα, φίλησε ξαφνικά τὸ χέρι τοῦ Μοντεχρήστου...

Ὁ κόμης συγκινημένος ἀπ' τὴν ἀσυνήθιστες αὐτὲς σκηνές, τῆς χάιδεψε τὰ πικνά και σγουρά μαλλιά και τῆς σῆκωσε ψιλά τὸ κεφάλι... "Ἄλλά καθώς τὸ βλέμμα του προσηλώθηκε πάλι ἀθελά του σὸ ἐλκυστικό τῆς πρόσωπο, κάτι ξεχώρισε ἐκεῖ σὰν δυὸ μάγουλά τῆς και φρικίασε:

— Ὡ, νὰ τὸ ἀλλόκοτο σημάδι! μουρμούρισε.

Πραγματικά, σὸ κάθε μάγουλο τῆς νεαρῆς Βεδοῦνας, ὄπῃχε στυγματομένο ἀπὸ ἕνα ἀστερί παραξενό, μέ ἔξι ἀκτίνες γύρω του, χρώματος χρυσοκίτρινου!

— Ναί!... Εἶμαι! περιωρίστηκε νά πῆ μέ κάποιον κρυφὸ πόνῃ ἡ Μεζδέ, πρῶταλάνοντας ἔπιμονα τὸ βαθύ τῆς βλέμμα σὰν ἐκπληκτα σὸ χέρι τοῦ Μοντεχρήστου.

Ἐίχε καταλάβει τὴν ἄπορα του, σὸ ἀντίκρουμα τῶν δυὸ κέλευν ἀλλόκοτων ἀστρων τὰ ὁποῖα ὄπῃχαν σὰν μάγουλά τῆς!

"Ἀμέσως τότε, ὁ κόμης κύτταξε γύρω του ἀνήσυχος... Διψόσε νά μάθῃ πέρα πολλά πράγματα, ἀπ' τὴν αἰνιγματικὴ αὐτὴ νέα μέ τὰ μυστηριώδη στίγματα σὸ πρόσωπό τῆς, ἀλλά ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων του—ἔτσι κι' ἐκεῖ παράμερα—τόν ἐμπόδιζε σ' αὐτό...

Σκέθεθε λοιπὸν νὰ τὴν ἀνακρίνη, ἴσουος κι' ἀπερίστατος, σὸ στή σκηνῇ του... Τῆς ἔπιασε μέ στοργῇ πατρικὴ τὸ χέρι, και τὴν πῆρε μαζί του... Κι' ἀφοῦ ἔκανε λίγα βήματα πρῶς τὴν κατασκήνωσι, φώναζε τοῦς συγκεντρωμένους ὄπαδοῦς του:

— "Ἐ, διαλυθεῖτε φίλοι μου... Πηγαίνετε στίς σκηνές σας... Δὲν ὄπῃρει πειά, κανένας λόγος ἀνησυχίας!... "Ἐσὺ, Κοψολαίμη, πάρε τέσσερες ἀνθρώπους και πηγαίνετε νὰ σηκώσετε τὸ λειψάνο τοῦ δυστυχούς Μπερτοῦτσι!... Ἔθὰ τὸ θάψουμε αὐτὸ ἐδῶ, μόλις βγῇ ὁ ἥλιος!

"Ἐφτασε κατόπιν στή σκηνῇ του και μῆπῃ μέσα, συνοδευόμενος ἀπ' τὴν ἀμίλητη—κι' ἐπίσης σκεπτικὴ—Μεζδέ.

Στὴν ἐμφάνισι τοῦ πατέρα του, ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔτρεξε μέ χαροῦμενη λαχτήρα και τὸν καταφίλησε...

— Σέ περιμένα μέ τὸ τουφέκι σὸ χέρι κι' ἄγρυπνος, πατέρα! εἶπε ὁ νεαρὸς ὄποκόμης. Δὲν ἔξερω γιατί, ἀλλά ὄλα αὐτά τὰ ἀποφινὰ γεγονότα μέ ἔχουν ἐκνευρίσει... Τίποτα ὄμως τὸ ὄποπο δὲν εἶδα, κατὰ τὴν ἄπουσία σου, τόσος ἐγὼ ὄσο κι' οἱ ἄλλοι πού φρουροῦν ἔξω τῆ σκηνῇ μας!

Ὁ Μοντεχρήστος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ παιδί του, τὸ ὄποπο τόσος κίνδυνος ἀπειλοῦσαν. "Ἐστερα δειχνοντάς του τὴ Μεζδέ, τοῦ εἶπε:

— Εἶνε φίλη μας, και θά μᾶς φανῇ πολὺ τιμῇ βοηθὸς στὴν ἀποστολῇ μας!... Σφιζέ τῆς εἰλικρινά τὸ χέρι, παιδί μου!

Μ' ἕνα ὄφελῆς χαμόγελο ὁ Ἐλπιδοφόρος, γεμάτος ἀπὸ καλωσύνη, ἄπλωσε πρόθυμα τὸ χέρι του. Ἡ Μεζδέ, μέ ἀπροσδόκητη και θαυμασιά ἄνεσι και χάρι κινήσεων ὄποκλίθηκε μπρῶς στὸν λευκὸ ἀριστοκράτη, φίλησε τὸ ἄπλωμένο χέρι του, και εἶπε γελαστή:

— Γυιέ τοῦ κυρίου μου, εἶθε ἡ μοῖρα νά σοῦ χαρίσῃ τόσα ἔχονα, ὄσα φιλιά δέχτηκες και θά δεχτῆς ἀκόμα, ἀπ' τὸ στόμα τοῦ πατέρα σου!

Ὁ Μοντεχρήστος συγκινηθεῖθε βαθεῖα ἀπ' τὴν ὄραια αὐτῇ

ἀραβικὴ εὐχή, τὴν ὄποια μέ τόση χάρι ψιθύρισαν τὰ γεῖλη τῆς νέας. "Ἄλλά ἐνῶ ἔτοιμαζόταν νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἔνας ἀπ' τοῦς "Αραβας τῆς συνοδείας του ἔφτασε τρεχάτος στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς, ὄποκλίθηκε μέ σεβασμό, κι' εἶπε λαχναρισμένος:

— Κύριε!... Κύριε!... Μὴ δέχῃσαι τὴ γυναικὴ αὐτῇ, στὸν ἱερὸ χῶρο τοῦ καταυλισμοῦ μας!... Ἐνε καταραμένη!...

— Τί θέλεις νά πῆς; ρώτησε βίαια ὁ κόμης.

— Ἔθὰ μᾶς κοστήσῃ συμφορὸς ἡ παρουσία τῆς κύριε! ἔναπε ταραχμένος ὁ "Αραβ. Δὲν βλέπεις τὰ σημάδια τῆς κατάρτας τὰ στυγματομένα σὰν μάγουλά τῆς ἄπάνω;

Ταραχμένη ἡ Μεζδέ, σκιρτώντας ὄσν νὰ ξεπνοῦσε ἀπὸ ἕνα γοητευτικό ὄνειρο σὲ μιὰ τρομερῇ πραγματικότητα, κατακοκκίνισε ἀπὸ ντροπῇ. "Ἄθελά τῆς συγχρόνως, ἀνέβασε τὸ χέρι τῆς σὸ πρόσωπό τῆς, κι' ἔτριψε τὰ ἀλλόκοτα σημάδια λέει και τὴν ἔκαιγαν ὄδυνηρά.

— Ἐσιαι ὄδητος! ἔναπε στὸν "Αραβ, ὁ Μοντεχρήστος. Πηγαίνε στή σκηνῇ σου!

— Κύριε, εἶνε καταραμένη! φώναξε μέ τρόμο ὁ "Αραβ, βλέποντας τὴν ἀνέλπιστη γι' αὐτὸν ἀδαιοφορία τοῦ κόμητος. "ὄσος γυναικὸς ἔχον τὰ στίγματα αὐτά, εἶνε μάγιασε!... Ρίχνον κρυφὸ θανατικό στίς γκαμήλες μας και στ' ἄλογα μας! "Ἄν δὲν τὴν διώξῃς ἀμέσως, θά φύγουμε ὄλοι ἀπ' τὸ, καραβάνι σου!

Μιὰ ἀστρατῇ περιφρονήσεως κι' ἀγανακτήσεως ἔλαμψε σὸν βλέμμα τοῦ Μοντεχρήστου.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε ὄλοι σας, κι' ἀπὸ τώρα! φώναξε ἐνὸς πᾶντα κι' ἀπ' ὄλους σεβαστο!

Ἡ Μεζδέ, ἔχοντας ἐνωματεζὺ καρφώσει τὰ ἔντρομα μάτια τῆς στὸν μοχηρὸ "Αραβ, ἔτρεψε ὄλοκορημ.

— Μὴ φοβάσαι, μικρούλα μου! τῆς εἶπε ιστορικά ὁ Μοντεχρήστος. Τὸ ἀσθημά σου σὸ Γάλλο λοχαγὸ, ἡ εἰλικρινῆς εὐχή ποῦδῶσε σὸ παιδί μου, σὲ κάνουν ἱερῇ γιὰ μένα!

Ὁ "Αραβ εἶχε ἤδη ἀπομακρυνθεῖθε, σκυθρωπὸς και ντροπιαμένος. Ὁ Μοντεχρήστος τότε, δειχνοντάς ἕνα κάθισμα στὴ Μεζδέ, κάθησε κι' αὐτὸς κοντά τῆς, και πρόθεσε:

— Ἐγὼ νὰ σὲ ρωτήσω μερικά πράγματα μικρῇ μου! Κι' ἐσὺ, Ἐλπιδοφόρε, πρόσεχε τὴν πόρτα και μὴν ἀφήσῃ κανέναν νὰ πληροῖσῃ!

Ἡ Μεζδέ ὄλοκλήθε μέ προθυμῇ ὁ Ἐλπιδοφόρος, πάλι τράβηξε κοντά στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς τὸ κάθισμα του και κάθησε ἐκεῖ προσεχτικό.

— Ἄγαπᾶς λοιπὸν πολύ τὸν λοχαγὸ Ζωλιέτ; ρώτησε ὄστερα ὁ κόμης τὴν ὄραια Βεδοῦνα.

— Κύριε, μοῦ ἔσωσε τὴ ζωῇ κάποτε!... "Ἐτσι, ἡ ζωῇ μου τοῦ ἀνήκει, και τὸν ἔχω χάρισει ἀπὸ τότε!

— Ναί, ἔξερω τὴν ἱστορία! Δέικομε ὁ κόμης. Καί λές, ὄτι ἐκείνος πού τὸν συνέλαβαν τὸν βασανίζουσι διαρκῶς... Ἐνε ζωντανός, λοιπὸν;

— Μάλιστα, κύριε!... Εἶνε ἀιχμάλωτος τῆς φυλῆς τῶν Αἰσασούα οἱ ὄποιοι ἀνήκον και αὐτοὶ στὴν πανίσχυρη ὄμάδα τῶν Χουάνων!... Ὡ, εἶνε τρομεροί, ἔνε φριχτοὶ μάγοι, αὐτοὶ οἱ Χουάνοι! "ὄλο σφάζουσι λευκοῦς, ὄλο προσεύχονται στὸν "Ἄλλάχ, μά και στὸν Διάβολο μαζί, ἔξερνον και καταπίνουσι σαθὰ ἀκνοιόμενα και πιάνον τὴ φωτιά μέ τὰ χέρια τους, δίκως νὰ καιγόντουσι καθόλου!... Ὡ, εἶνε ὄσοστοι σατανάδες!

— Καί πού ἔχον αἰχμάλωτο τὸν λοχαγὸ, τώρα;

— Στὴν «κάσμη» (φρούριο) τῆς ὄδαργκλας, κύριε! ἔναπε ἡ νέα ἀνατριχασμένη. "Ἄχ, σ' ἕνα φριχτὸ κελλί, δίκως φᾶς κι' ἄερα, βρῖσκεται ἄλοσοῦδτος ὁ ἄνθρωπος ἐνός σου, ὁ τόσο ἀγαθός, ὁ τόσο γενναῖοψυχος, ὁ τόσο ὄμορφος!... Ἐθάδινα και τὴ ζωῇ μου ἀκόμη, ἄν κατάρβωνα νὰ τὸν ἀνακουφίσω ἔτσι και γιὰ μιὰ ἡμέρα!

Δάκρυα ἔλαμψαν σὰν μαῖρες μάτια τῆς νέας και τὰ καναν πῶ σαγηνευτικά...

Ὁ ἐρωτικός πόνος τῆς κοπέλλας, συγκίνησε βαθύτατα τὸν Μοντεχρήστο. "Ἦταν ὄσταχτικός ἀκόμη, ὄμως!... Ἐμοῦσαν—σὺμφωνά μέ τὰ λόγια τοῦ Κοψολαίμη—ὄτι ἡ Μεζδέ εἶχε ἔξαφανισθῇ, μυστηριωδῶς ἔπισης, κατὰ τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὄποια βγῆκε γιὰ τὴ μακρινὴ και μοιραία περιπολία του ὁ "Ἄλ-

Κι' ὁ σατανικός ὄημος ὄλο και πλησιάζε περισσότερῶτε...

βέρτος Μοροσέρφ, ο λοχαγός Ζωλιέτ δηλαδή... Έπίσης, ή τρομερά του δεισιδαιμόνιος εκείνου Άραβος—στο αντίκρουμα της στιγματισμένης νέας—δέν μπόρεσε να μνή άφήση κάποια ίχνη άνησυχίας στην ψυχή του Μοντεχρήστου.

Και τέλος, την τρομερή σημασία των στιγμάτων αυτών την ήξερε καλά ο κόμης: "Ετσι στιγματιζόντουσαν, μόνον όσοι άνηκαν στο «Εκτελεστικό Τμήμα Δολοφονιών» της μεγάλης θρησκευτικής όργανώσεως των Μωαμεθανών Χουάνων της Άφρικής!"

Τί ήταν, λοιπόν, στην πραγματικότητα, ή αινιγματική αυτή Μεζδέ;... Ήταν ελίκρινής, άραγε, σύμμαχος του Μοντεχρήστου, στη μεγάλη αυτή προσπάθεια του;... Ή ήταν μια σατανική κι' έπικίνδυνη—για την καλλονή και την έξυπνάδα της—κατάσκοπος των Χουάνων;

Κι' άγαπούσε πραγματικά, τον άτυχη αιχμάλωτο άξιωματικό;... Ή αυτός ό δ ήθεν έφωτα της, χρησιμοποιε ως πρόσχημα για την καλύτερη έξαπάτησι των Χριστιανών, όσοι τυχόν θα δυσιποτούσαν απέναντί της;

"Επρεπε λοιπόν, με κάθε τρόπο, να διαλευκάνη πρώτα ό κόμης αυτές τις ύποψίες του εναντίον της Μεζδέ... Και προσηλώνοντας άπότομα τό φλογερό και διαπεραστικό βλέμμα του στα μάτια της, για να την ψυχολογήσει, τί ρώτησε εφαιρικά:

— Άφου είσαι τόσο καλή και σπλαχνική, γιατί άνήκεις τότε σε μία όργανώσει άπεισίον κι' αίμογαρών τεράτων;

"Η Μεζδέ, έξακολουθητικά δακρυσιμένη, κούνησε με άγωνιάδη θλιψη τό κεφάλι της... "Επειτα, κωτάζοντας κι' αυτή άδίσταχα τον κόμητα—μέ καθαρό κι' ελίκρινες βλέμμα—άπάντησε σιγά-σιγά:

— Είμαι μία δυστυχισμένη, και τίποτα περισσότερο!... Ό πατέρας μου, φλόαρχος της φυλής των Μπέν-άλ-Σμάχ, είχε χτυπηθή κάποτε από Γαλλικό στρατό... Παρεξήταση είχε συμβή δυστυχώς, γιατί είχε έθνασαταθή μία γειτονική φυλή Καθύλων Άράβων... Ωστόσο, οι Γάλλοι άν κι' έπαθαν πολλές άπώλειες, κατώρθωσαν να τόν νικήσουν, τόν έπιασαν αιχμάλωτο, και — γενειάφωχα—τόύ χάρισαν τέλος τη ζωή!... Εγγνωμονώντας ό πατέρας μου, ώρκίστηκε αιώνια φίλα κι' ύποταγη στους Γάλλους... Και πολλές φορές κατόπιν, τούς φάνηκε πολύτιμος φίλος και βοηθός!...

.....Δυστυχώς, ή άγρία και πανίσχυρη άδελφή της των Χουάνων, δυσαστήθηκε με τη στάσι αυτή του πατέρα μου!... Τή νόμιζε προδοτική, κι' αντίθρησκευτική!... Ωρκίστηκαν λοιπόν να μάς έξοντώσουν!... Και μία νύχτα μοιραία και φριχτή, έκαναν μία έπιδρομή στην κατασκήνωσι της φυλής μου, έσφαξαν άμελίχτα τόν πατέρα μου, σκότασαν τούς άνδρες, κι' αίχμαλώτισαν τίς γυναίκες, μαζί με μένα και με τη μητέρα μου!

..... Η φτωχή μου μητέρα κι' όλες ή άλλες γυναίκες, πουλήθηκαν σκλάβες, και την έχασα πεία άπ' τά μάτια μου... Δέν την έβλεπα από τότε... Έμένα με πήρε τό χαρμί μου τό άσχημός των Χουάνων έξ αιτίας της άμορφίας μου... Με άγάπησε τρελλά, με σιγματίωσε ίμε τό άπαισιο—και πανίσχυρο ανάμεσα τους—στίγμα των δυό έξακίντων άστεριών, και μ' έκανε έπίσημο σύζυγό του!...

.....Εγώ, άν και παντοδύναμη και δόξασιμη, ώστόσο τόν μισούσα ολόψυχα!... "Ήμουν βέβαια μία παιδούλα άκόμη, αλλά δέν έξεγνοούσ τό αγαπημένο κι' αιματοφόρο πτώμα του πατέρα μου, τόν όποιο τόσο άνανδρα δολοφόνησαν οι κακούργοι αυτοί κι' ό άρχηγός τους συζύγου μου!... Ούτε έπίσης μπορούσα να ξεχάσω την λατρευτή μου μητερούλα, ή όποια ό Άλλύχ μόνον μπορεί να ζέρη άν εννε άκόμη ζωντανή, ή και σε ποιές θλιβερές ξενητιές παραβρένι: ώς σκλάβη!... Και γι' αυτό, κούταξα με κάθε ευκαιρία να δραπετεύσω άπ' τόν άχρείο κι' αίματοβαμμένο σύζυγό μου!

.....Μία νύχτα έπιτέλους, έπλησαν έναν γερό έμφύλιο πόλεμο μεταξύ τους οι Χουάνοι... Σφαζόντουσαν άγρια, κι' ό ένας έκαιγε τίς σκηνές του άλλου. Αίτια ήταν μία άσυμφωνία τους, στό ζήτημα κάποιας μοιρασιάς λαφύρων! Μέσα στις φλόγες, τόν αίμα και στη σύγχυση της όλοβλής εκείνης, βρήκα την ευκαιρία που ζήτουσα. Ξεντύθηκα άμέσως τά πλοσία φορέματά μου, και πέταξα τά κοσμήματά μου, για νάμαι πιό σιγουρη στη μακρινή πελοποιία μου!

.....Και βγαίνοντας κρυφά άπ' τη σκηνή του συζύγου μου, άφηφάντας την κόλασι της, άλληλοσφάγης και τό σκοτάδι, προχώρησα ολόμοναχη στην έρημο. Περπάτησα σκληρά και με χίλιες στερήσεις, έπι αρκετές ημέρες. "Ετρωγα μόνον λίγους χουρμάδες, κι' έπινα νερό, σε κάθε όσση στην όποια σταματούσα. "Απειρους κίνδυνους κατώρθωσα να ξεφύγω, άν και με παραμόνευαν σε κάθε μου βήμα ι. Τέλος.

Κι' άνασίνοντας βαθεία τώρα ή νεαρή Μεζδέ, με τό πρόσφο φωτισμένο άπό μία γλυκεία άνάμνησι, πρόσρεσε άργα

—άργα σάν να άνειροπολούσε:

—...Τέλος, μία βραδυά άξέχαστη, γνώρισα τόν Γάλλο εκείνο άξιωματικό, τόν αγαπημένο μου! Μούσωσα τη ζωή, σκοτώνοντας με κίνδυνο της δικής του ένα άγριεμένο θηρίο, τό όποιο με πέτυχε τό δρόμο και μ' είχε άρπάξει στό άνάτλια του για να με σπαράξει! Με πήρε μαζί του. Με περιποιήθηκε σάν άδελφούλα του. Τόν σεβόμουν και τόν λάτρευα σά πατέρα μου κι' αγαπημένο μου. Ήταν καλός, γενναίος, στοργικός, λεβεντόσομος. "Ήμουν εδουγιμένη κοντά του. Κι' όταν έλειπε εκείνος τό στρατώνιο, με κρατούσε συντροφιά ό Ισκοκός του. Ήταν κι' αυτός ένας εδχάριστος άνθρωπος και λεγόντας Κοφολαίμης. "Όλο γιά τόν κύριο μα μιλούσαμε μαζί, και τόν λατρεύαμε κι' οι δυό μας με την ίδια δύναμη! "Άλλά...

Σκοτεινίασε τώρα τό πρόσωπο της Μεζδέ, και πήρε μία έκφρασι μυστηριώδους τρόμου.

— Έξακολούθησε, μικρή μου! την ενθάρρυνε ό Μοντεχρήστος, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. Μίλησε έλεύθερα, έδω. Μη διατάξεις. Δέν έχεις τίποτε να φοβάσαι, όσο είσαι κοντά μου.

"Η νεαρή Βεδούνα έννοιωσε πραγματικά καινούργιο θάρρος, στό έντονα λόγια του κόμητος... Φάνηκε πολύ άνακουφισμένη... Καί, λιγώτερο τραγυμένη τώρα, έξακολούθησε:

—...Άλλά μία νύχτα, εκεί πού κοιμόμουν βαθεία κι' ήσυχα, κάποιος έξαφνικός βραχνάς πείσε τά στήθη μου!... Φοβισμένη, τινάχτηκα άπ' τό κρεβάτι κι' άνοιξα τά μάτια μου... Τότε... τότε είδα, καθαρά με γρήγορα, μία άστραπαία όπτασια: Διχα όη, μία άπαισία μαύρη μορφή είχε φανή στό παράθυρο του δωματίου μου και δυό φλογερά, βάσκανα μάτια με κούταζαν επίμονα κι' έξακολουθητικά!...

...Εθέλησα να φωνάξω, με δέν μπόρεσα... Κάποιος μυστηριώδης τρόμος μου πάγωσε τό κορμί... Θυμήθηκα, ότι ή άσπρη κουρτίνα τού παραθύρου—για περισσότερη άσφάλεια—ήταν καρφωμένη γύρω άπ' τό έξιλον «τελάρο» του Πάς μπόρεσε, λοιπόν, να φανερωθή ή έφιαλτική εκείνη μορφή, άφου έμποδίζοταν άπ'τό πυκνό και στερεό ύφασμα της κουρτίνας αυτής;

... Τρέμοντας σύγκορη, κατώρθωσά να σηκωθώ και να τρέξω ώς τό παράθυρο... Ή άσπρη κουρτίνα του φωτιζόταν άφθονα άπ' τό φεγγάρι... Κούταξα, και την είδα παντού γύρω στερεωμένη... Άλλά...

"Ο Μοντεχρήστος, σάν να προσησθιανόνταν πός θάκουσε κάτι τό πολύ άνοισηγνιτικό, έσκυψε στην κοπέλλα και παρακολουθούσε με άγωνιάδη προσοχή τά τελευταία λόγια της...

—...Άλλά, έξακολούθησε ή Μεζδέ, μόλις έκανα να ψαχουλέψω τό ύφασμα της κουρτίνας με τά χέρια μου, τότε... τότε άντελήφθη άμέσως ότι ύπήρχε σ'αυτό μία μεγάλη χαραγματιά, καιωμένη από κοπερό ευράφι!... "Ωστε πείσθηκα άμέσως κατατρομαγμένη, ότι τά μάτια μου δέν είχαν γελαστή, ούτε δνειρο έπίσης ίεχα όη: Κάποιος διαβολικός έγθρός, με βλέμμα βάσκανο σάν του φειδιού, είχε κόψει τό ύφασμα της κουρτίνας και προσπαθούσε να με έξυπήση και να με τραβήξη κοντά του—σάν ύπνοβάτιδα—κούτάζοντας με μ' έπιμονή!

"Ο Μοντεχρήστος δέν έκανε, βέβαια, ούτε λέξι άπ' την άλλόκοτη διήγησι της νέας, αλλά είχε συγχρόνος σηκωθή και βημάτιζε νευρικά και τραγυμένα... Συχνά—πυκνά έπίσης, τό βλέμμα του καρφωόνταν με άνέκφραστη στοργή κι' άνησυχία άπάνω στόν Έλπιδοφόρο.

Μήπως δέν είχε όη κι' εκείνος τό ίδιο τρομερό δράμα;... Μήπως τό ύφασμα της σκηνής των δέν είχε με τόν ίδιο τρόπο χαραχτή άπ' τό ευράφι τού ίδιου ύπουλου έγθρου;

Ποιός ήταν λοιπόν ό άγνωστος αυτός και μαύρος άνθρωπος, με τά διαβολικά και μαγνητικά μάτια, ό όποιος άπειλούσε τώρα και τη ζωή του λατρευτού παιδιού του;... Αυτό θέλησε με κάθε θυσία να τό μάθει, ό Μοντεχρήστος...

Κι' έλπίζοντας να βρη πολύτιμες ένδειξεις στη διήγησι της νέας, την παρακίνησε ενθαρρυντικά να έξακολουθήσει...

"Όλο τό ύπόλοιπο της νύχτας, τό πέρασα άδυνη κι' άνατριχισμένη Γανάπε ή Μεζδέ. Ωρκιζόμουν διαρκώς, ότι μόλις θα έζημέρωνα, θα έκμισυθρευόμουν, δια όσα μου είχαν συμβή τη νύχτα, σάν αγαπημένο μου... Παράξενο, όμως: Κάθε φορά πού έκανα ατύχη τό σκέμι κι' ώρκιζόμουν, άμέσως ένα άνέζηγητο, ένα αινιγματικό μούδιασμα, άπλωνόταν σ' όλο μου τό κορμί! "Ενοιώθα κατόπιν ζάλη. Και τέλος μπρός στό μεθυσιμένα μάτια μου παρουσιάζόταν ένα άλλο σατανικό ζευγάρι φλογερών ματιών, τό όποιο με ύπνώτιζε, με ζάλιζε περισσότερο, μου προένοθεσι ίλιγγο. Θεέ μου, Άλλάχ παντοδύναμε! "Ωστε και μακρρά μου πεία, έξακολουθούσε ό μαύρος εκείνος σατανάς να με έπηρεάζη και να με μαγνητίζει.

(Άκολουθεί)

